

UZASADNIENIE

J. S. – reprezentowana przez pełnomocnika, będącego adwokatem – wniosła o zasądzenie na jej rzecz od M. N. kwoty 6.000 zł oraz solidarnie od M. N. i W. S. kwoty 3.413 zł 42 gr wraz z odsetkami ustawowymi: od kwoty 500 zł za okres od dnia 11 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.000 zł za okres od dnia 11 lutego 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 630 zł 55 gr za okres od dnia 11 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 282 zł 87 gr za okres od dnia 14 marca 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.000 zł za okres od dnia 11 marca 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.000 zł za okres od dnia 11 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 2.000 zł za okres od dnia 11 maja 2013 r. do dnia zapłaty. Nadto, powódka zażądała zasądzenia na jej rzecz od pozwanych solidarnie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych oraz opłaty sądowej od pełnomocnictwa (k.3, 4).

W uzasadnieniu swego roszczenia powódka podniosła, iż kwota objęta pozwem stanowi równowartość opłat z tytułu czynszu najmu oraz innych opłat dodatkowych, związanych z korzystaniem z nieruchomości wynajmowanej przez nią M. N., w oparciu o umowę zawartą na czas określony. Zdaniem J. S., wraz z najemcą, w wynajmowanym lokalu zamieszkiwał również W. S.. Wg twierdzeń inicjatorce postępowania, zarówno najemca, jak i zamieszkujący z nią dorosły – W. S., mimo przedsądowego wezwania do zapłaty, nie uiszcili na jej rzecz czynszu najmu za miesiące luty, marzec, kwiecień i maj 2013 r. oraz opłat za media w całości (k.5, 6).

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi-Północ w W., II Wydziale Cywilnym wydał w dniu 20 czerwca 2015 r. nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym uwzględnił powództwo w całości (k.27). Przedmiotowe orzeczenie uprawomocniło się względem M. N., straciło zaś moc w zakresie W. S., wskutek sprzeciwu wniesionego przez tego pozwanego (k.42, 65, 71).

W. S., w treści sprzeciwu, zaskarżył nakaz zapłaty w części dotyczącej jego osoby oraz wniósł o oddalenie powództwa w tym zakresie (k.72).

Argumentując powyższe, pozwany podniósł, iż nigdy nie mieszkał w lokalu wynajmowanym przez powódkę M. N., nie był stroną umowy najmu lokalu przy ul. (...) oraz został bez jego wiedzy i zgody wpisany w treści tego kontraktu, jako osoba w nim zamieszkująca. Jednocześnie, strona pozwana tłumaczyła, iż najpewniej lista osób miała dotyczyć ewentualnych gości w lokalu. W. S. oświadczył przy tym, iż w czasie trwania umowy najmu mieszkał w Niemczech oraz że wspierał M. N. finansowo, co wyjaśnia, dlaczego czasami opłacał czynsz lub usługę telewizyjną, dostarczaną do wynajmowanego mieszkania (k.73, 75).

Przed zamknięciem rozprawy, zajmując stanowisko tak w pismach procesowych, jak i na rozprawie, strony podtrzymały stanowiska wyrażone dotychczas, przy czym W. S. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od J. S. kosztów dojazdu z Niemiec w kwocie 1.000 zł oraz kosztów tłumaczenia dokumentów z języka niemieckiego na język polski w kwocie 350 zł (k.100-105, 129, 163, 167, 168).

Sąd ustalił i zważył, co następuje.

W niniejszej sprawie, podstawą faktyczną roszczenia J. S. była umowa najmu lokalu, łącząca ją z M. N. (k.10-12). O ile fakt jej zawarcia, a także jej przedmiot nie były przedmiotem sporu, to strony postępowania nie były zgodne, co do podstaw, a oparciu o które J. S., jako wynajmującej, przysługiwałoby względem W. S. roszczenie o zapłatę czynszu najmu lokalu mieszkalnego i opłat związanych z jego użytkowaniem.

Na płaszczyźnie prawa materialnego, sfera ta została uregulowana w treści art. 659 § 1 k.c. w zw. z art. 680 k.c., zgodnie z którym, przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy lokal do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz, zaś podług art. 669 k.c. najemca obowiązany jest uiszczać czynsz w terminie umówionym – jeżeli termin płatności czynszu nie jest w

umowie określony, czynsz powinien być płacony z góry, gdy umowa była zawarta na czas nie oznaczony – miesięcznie, do dziesiątego dnia miesiąca.

Tak więc, osobą legitymowaną procesowo biernie, co do zasady, jest najemca, który nie uiszczał w całości lub w części opłat, przewidzianych w treści stosunku cywilnoprawnego, w tym czynszu najmu. Ustawodawca przewidział, jednakże, w art. 688¹ § 1 k.c., iż za zapłatę czynszu i innych należnych opłat odpowiadają solidarnie z najemcą stale zamieszkujące z nim osoby pełnoletnie. Odpowiedzialność tych osób ogranicza się do wysokości czynszu i innych opłat należnych za okres ich stałego zamieszkiwania (§ 2).

Jak zauważono uprzednio, nie było sporem to, że umowa najmu została zawarta przez powódkę jedynie ze współpozwaną – M. N.. A zatem, W. S. nie mógł odpowiadać względem powódki na podstawie art. 669 k.c. Nie istniało też jakiegokolwiek inne zobowiązanie umowne, które stanowiłoby źródło omawianego roszczenia. Tym samym, koniecznym było ustalenie, czy J. S. mogła swe żądanie wywieść z dyspozycji art. 688¹ k.c. O pozytywnej weryfikacji świadczyć miało to, że W. S., w czasie trwania umowy najmu, zamieszkiwał w wynajmowanym przez stronę powodową lokalu, co w ocenie J. S. wynikało z wymienienia W. S. w treści kontraktu, jako osobę mieszkającą w rzeczonym lokalu (k.21). Zdaniem powódki, na fakt zamieszkiwania miały także składać się: fakt ponoszenia okazjonalnie części kosztów związanych z eksploatacją lokalu przez pozwanego oraz męska odzież, znaleziona w jej mieszkaniu (vide kopie fotografii obuwia i spodni).

Sąd doszedł do przekonania, iż zgromadzony materiał dowodowy pozwala jednoznacznie stwierdzić, że twierdzenia J. S., konstytuujące podstawę faktyczną jej powództwa, w części dotyczącej W. S., są oczywiście pozbawione podstaw. Powódka tak naprawdę nie miała pewności, a jedynie domniemywała, fakt zamieszkiwania pozwanego w lokalu, w okresie objętym pozwem. Ustalenia Sądu były jednak w tym zakresie tyleż koherentne, co biegunowo odmienne względem twierdzeń powódki. Wszak zarówno z niekwestionowanych dokumentów przedłożonych przez W. S. (k.57-60 – kopie zaświadczeń meldunkowych wraz z tłumaczeniem, k.141-143 – kopia decyzji podatkowej wraz z tłumaczeniem, k.144, 145 – kopia pisma z gimnazjum wraz z tłumaczeniem), jak i zeznań świadka (k.163, 164 – zeznania świadka D. S.) oraz zeznań pozwanego (k.166, 167), co do których Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić im wiary, wynikało wprost, że W. S. od 2008 r. nie mieszkał w Polsce i obecnie wciąż mieszka w Niemczech. Istotnie, przyjeżdżał do Polski, gdzie spotykał się z synem D. i M. N., z którą był onegdaj zaręczony. Nie mniej, swym zachowaniem nigdy nie dał podstaw do przyjęcia, iż jest on najemcą, czy choćby stale zamieszkującym w wynajmowanym przez powódkę mieszkaniu. O ile pojawiał się w tym lokalu, to wyłącznie w charakterze gościa jego ówczesnej narzeczonej.

Sąd uznał zeznania świadka M. S. (k.164, 165) za nieprzydatne w sprawie. Nie był on bowiem w stanie wskazać, czy pozwany zamieszkiwał w wynajmowanym lokalu, a jedynie zakładał, podobnie, jak jego małżonka, iż skoro W. S. płaci abonament telewizyjny oraz że w skrzynce na listy znalazł korespondencję do pozwanego, to ów pozwany musi mieszkać wraz z M. N.. Rzecz jednak w tym, że, co było niesporne, W. S. wspierał M. N. finansowo. Polegało to m.in. na tym, iż okazjonalnie ponosił koszty obciążające pozwaną oraz na tym, iż to on był stroną umowy o dostawę sygnału telewizyjnego, do mieszkania wynajmowanego przez M. N. (umowa zawarta z (...)). Stąd nazwisko pozwanego figurowało w danych przelewów bankowych. W żadnym wypadku okoliczności te, w tym podanie adresu tego lokalu, jako adresu do korespondencji, nie były jednak dowodem na stałe zamieszkiwanie w Polsce, zwłaszcza, że sprawy życiowe (np. szkoła córki, działalność gospodarza, zarejestrowane auta, meldunek) W. S. ogniskowały się na obszarze położonym na zachód od O..

Z kolei zeznania powódki (k.165, 166) były w istocie jedynie powieleniem jej stanowiska w sprawie i, podobnie jak argumentacja podniesiona przez jej pełnomocnika w treści pozwu i późniejszego pisma procesowego, nie znajdowały oparcia w żadnym obiektywnym środku dowodowym. W opinii Sądu, taką cechą legitymowały się natomiast dokumenty pozwanego, wymienione uprzednio. Bezsprzecznie, przesłanką do zasądzenia od pozwanego kwoty dochodzonej pozwem w żadnym wypadku nie może być to, że egzekucja względem M. N. była nieskuteczna.

Co więcej, roszczenia skierowane względem pozwanego ograniczały się do miesiąca grudnia 2012 r. i lutego 2013 r., kiedy pozwany nie pozostawał już w związku z M. N. (osobiste kontakty zerwali w listopadzie 2012 r.) i nie pojawiał się w ogóle w mieszkaniu powódki. Nie sposób zatem przyjąć, że był to okres stałego jego zamieszkiwania w tym lokalu, za który miałby uiścić czynsz najmu.

Sąd nie badał przy tym, czy oprócz M. N., a poza W. S., ktokolwiek inny w zadanych ramach czasowych zamieszkiwał w rzeczonym lokalu (k.85-91), albowiem wobec skierowania powództwa wyłącznie względem dwojga ww. osób, okoliczności te nie miały jakiegokolwiek znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie (art. 227 k.p.c.).

Skoro więc powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie co do zasady, irrelevantnymi pozostawały przedstawione przez powódkę dokumenty, z których wynikała wysokość dochodzonej kwoty (k.13, 14 – kopia protokołu przekazania lokalu, k.15 – kopia zestawienia wpłat, k.19 – kopia rozliczenia mediów, k.20-23 – kopia wezwania do zapłaty). Należy mieć na uwadze, że ww. protokół przekazania lokalu nie został podpisany przez pozwanego w niniejszej sprawie.

Dlatego też, Sąd na podstawie art. 688¹ § 1 k.c. i art. 353 § 1 k.c. w zw. z art. 6 k.c. oddalił powództwo J. S., skierowane przeciwko W. S., jako oczywiście bezpodstawne (pkt I).

Odnosząc się do wniosku stron sporu o zwrot kosztów procesu Sąd miał na względzie, iż stosownie do art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu), natomiast podług treści art. 98 § 2 k.p.c. Do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem, radcą prawnym lub rzecznikiem patentowym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Suma kosztów przejazdów i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego.

Sąd zważył, iż choć wniosek pozwanego o zasądzenie poniesionych przez niego kosztów, co do zasady, zasługiwał na uwzględnienie, to W. S. w żaden sposób nie wykazał faktu poniesienia deklarowanych przezeń kosztów (faktura nie jest na to dowodem), ani ich dokładnej wysokości (zwłaszcza w kontekście kosztów dojazdu do Sądu). Co prawda, pozwany przedłożył wspomnianą fakturę VAT, jednak nie pozwala ona zweryfikować, z którymi konkretnie czynnościami tłumacza jest ona związana (wskazane tam numery zleceń nie da się ich powiązać z konkretnymi dokumentami).

Mając to na uwadze, Sąd w oparciu o art. 98 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. oddalił wniosek pozwanego o zasądzenie od powódki kosztów procesu (pkt 2.).

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować zwrot uzasadnienia 14 grudnia 2016 r.
2. Doręczyć odpis wyroku wraz z uzasadnieniem pozwanemu i pełnomocnikowi powódki.

SSR Artur Grajewski